

РЭКОРДЫ ГІНЭСА З ВІЦЕБСКАЙ ПРАПІСКАЙ

У Віцебску адбылася незвычайная падзея: за некалькі гадзін устанавілі аж тры рэкорды для занясення ў знакамітую Кнігу рэкордаў Гінэса.

Аўтар незвычайнай ідэі — 67-гадовы Анатоль Мікалаевіч Яжоў, 23-разовы рэкардсмен Гінэса. Ён — урадзнец Беларусі, жыве ў Расіі. Каб пералічыць усе яго тытулы і званні, бадай, не хопіць газетнай старонкі. У прыватнасці, ён — прэзідэнт Міжнароднай канфедэрацыі праваго спорту майстроў, кіраўнік Міжнароднай федэрацыі праваго трыятлона, уладальнік дзясяткаў залатых медалёў чэмпіянатаў свету і Еўропы... Спартсмен падымаў пры на ўсіх кантынентах: на самым халодным і спякотным месцах планеты, у гарах, на паветраным шары, у шахце, пад вадой і нават у бязважкасці — у баракамеры, дзе трэніруюць касманаўтаў.

Спадар Яжоў — прэзідэнт расійска-італьянскага Міжнароднага інстытута кіравання, доктар эканімічных навук, прафесар, галоўны рэдактар навуковых часопісаў, аўтар мнства патантаў на навуковыя вынаходкі, лаўрэат творчых і грамадскіх прэмій. Цікава, што ў сусор’і Стральца адна з зорак носіць імя Анатолія Яжова.

Карэспандэнт «Звязды» пагутарыў з рэкардсменам перад спробай устанавіць чарговы рэкорд. Летас у нашай газеце быў надрукаваны вялікі артыкул пра гэтага чалавека.

— У Віцебску, з якім у маім жыцці многае звязана, дзе я, у прыватнас-

АДОЛЕЦЬ ГОРА, СКАРЫЦЬ ГОРЫ...

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

Там дактары казалі, што праблемы са здароўем ёсць, але яны не абцягаюць самага горшага. Патрэбна проста сачыць за сабой, прымаць лекі...

— У той момант мне чамусьці прыйшло ў галаву, што патрэбна нешта змяніць у сваім жыцці, — успамінае Тэрэса Вацлаваўна. — Некаторых учынкаў патлумачыць не магу. Магчыма, праўда, існуе лёс і дарога чалавека вядома за гадзі.

...Змены неўзабаве адбыліся. Тэрэса Кошань пайшла ў паход па Гродзенскай вобласці. Маршрут быў вельмі складаным: балоты, непразлычныя лясы, змеі, якіх жанчына вельмі баіцца, ды і ўдзельнікі паходу аказаліся нашмат маладзёжышымі за Тэрэсу Вацлаваўну. Ёй каштавала вялікіх намаганняў не адставаць, у руках быў кіёчак для апоры, а ў сэрцы — толькі надзея на лепшае.

— Калі вярнулася, доктар паглядзеў аналізы і са здзіўленнем пацікавіўся, чым жа я лячылася. А я адказала, што не выпіла ні адной з прапісаных таблетах, — распавядае жанчына.

Тадзі яна сама для сябе зразумела: нават калі чалавеку абцягаюць самае жудаснае, патрэбна верыць у лепшае да апошняга. У той момант Тэрэса Вацлаваўна не ведала, што галоўны паход, які дапаможа яшчэ больш паверыць у свае сілы, чакае наперадзе.

«Тут вам не раўніна...»

Тэрэса Кошань па адукацыі філолаг, але працуе дырэктарам Ашмянскага цэнтра турызму і краязнаўства. Аднойчы да іх прыслалі запіт з Мінска, з Рэспубліканскага цэнтра турызму. Патрабавалася адправіць аднаго чалавека на спецыяльныя курсы. А пасля іх, каб засвоіць усе тэарэтычныя веды на практыцы, яго чакаў... горны паход.

— Я раней, здаралася, марыла пра горы, але чамусьці заўжды лічыла, што мне не хопіць сіл. Зноў жа, баюся вышыні і не надта любіло начаваць у палатцы, — успамінае Тэрэса Вацлаваўна. — Адправіла сына Юрыя.

— Калі сын вярнуўся дадому, сказаў, што ўсё жыццё будзе ўдзячны мне за гэтую паездку. Ён паказваў шмат фота, распавядаў розныя гісторыі. Наслухаўшыся, я завочна «любілася» ў горы. І вырашыла: трэба калі-небудзь абавязкова рызыкнучы, — кажа жанчына.

Нагода для рызыкі не прымусіла сябе чакаць. Праз нейкі час Тэрэса Вацлаваўна апынулася ў турыстычнай групе, якая накіроўвалася ў Карпаты. Але проста адважыцца пайсці — гэта толькі палова справы. Жанчыну чакалі нашмат цяжэйшыя выпрабаванні...

— Кіраўніку нашай групы, Вользе Мікалаеву, было 53 гады, але яна — чалавек вольны, практыкаваны, ведае свае магчымасці, а я іду ў першы раз. Вельмі не хацелася здавацца абазай для 27—30-гадовых, якія былі вакол. Год перад гэтым падарожжам я рыхта-

валася, хадзіла ў спартыўную залу. Але ці мала што можа здарыцца? — кажа Тэрэса Вацлаваўна.

...У тым паходзе групе патрабавалася прайсці 140 кіламетраў за 8 дзён, і вядома — падымацца на вышыню. Першай скоранай вяршыняй Тэрэсы Кошань стала гара Даўбушанка.

— Гэта крыху больш за 1700 метраў. Яна вельмі камяністая, а ў некаторых месцах настолькі крутая, што караскацца даводзілася рукамі і нагамі, — кажа жанчына.

Ад усяго феерверку пачуццяў, які здарыўся, жанчына глянула ўніз і... не ведала, куды падзецца. Страх вышыні літаральна скаваў ногі, да кален яны проста не адчуваліся.

Існуе легенда, што калі ўзяць каля падножжа гары каменчык і аднесці яго на вяршыню, загадаўшы пры гэтым жаданне, яно абавязкова збудзецца.

— Я тады назагадвала вельмі многа, узяла з сабой нямала камянёў. І вось — амаль фініш. Засталося толькі пакласці каменчыкі, але раптам я зачалілася за выступ — і ўсё «жаданні» паляцелі ўніз. Адзін камень нават раскалоўся напа-

лам, — успамінае Тэрэса Вацлаваўна.

лам, — успамінае Тэрэса Вацлаваўна.

Ад усяго феерверку пачуццяў, які здарыўся, жанчына распакалася. А пасля глянула ўніз і... не ведала, куды падзецца. Страх вышыні літаральна скаваў ногі, да кален яны проста не адчуваліся. Але гэта ўсё роўна была перамога. Паступова Тэрэса Вацлаваўне ўдалося супакойцца і спусціцца ўніз. А на наступны дзень яна не бабылася «ўзяць» новую вышыню — гару Гарган. Яна хоць і крыху ніжэйшая за Даўбушанку, але падымацца на яе больш складана.

Трэба сказаць, што ў гэты паход адправілі і сын Тэрэсы Вацлаваўны, Юрый. У групе доўгі час ніхто не ведаў, што яны — не чужыя людзі.

— Няжк вечарам моладзь сабралася каля вогнішча, а я пайшла ў палатку. Пасля сын распавядаў, што ўсе абмяркоўвалі, як жа добра трымаецца Тэрэса Вацлаваўна, якая ж яна малайчына. Тады ўжо даявалася прызнацца, хто ёсць хто, — успамінае жанчына.

Юрый мамай ганарыцца і вельмі за яе хвалюецца, а таму часта кажа: «Мама, гэта твой апошні паход, больш я цябе не возьму». Але, тым не менш, у чарговую вандроўку яны ўсё роўна адпраўляюцца разам.

Толькі ўперад, толькі ўверх!

Летас Тэрэса Вацлаваўна хадзіла ў паходы тройка. Адзін з іх — таксама

ДУХОЎНЫЯ ВАРОТЫ

Іх будзе на ўездзе ў горад святар з Асіповічаў

Невялікая драўляная царква выглядае на фоне лесу як казачны церамок. Калі б не крыжы на купале, можна было б і памыліцца. Каб яе ўзвесці, айцу Генадзю спатрэбілася 2,5 месяца. Цяпер ён будзе вялізны храм, каб жыхарам моладзевага мікрараёна са шматабяцальнай назвай **БАМ** хапала ў ім месца. Сімвалічна і тое, што **культавы будынак будзе знаходзіцца якраз на ўездзе ў горад. Разам з касцёлам насупраць яны як быццам утвораць тыя самыя вароты, пра якія марыць святар.**

Як утульна і цёпла ў гэтым маленькім храме! І так прыемна пахне дрэвам і ладанам! Праменьчык сонца нясмела зазірнуў у акенца, слізгаючы па нашых тварах, затрымаўся на ліках святых.

Мы з айцом Генадзем сядым каля абраза сарафіма Сароўскага — вялебны глядзіць на нас добрымі вачыма і, здаецца, наскрозь бачыць усе мае думкі. Мне аж няёмка становіцца за свае джынсы, якія сёння на мне замест спадніцы. Але хто ж прадбачыў, што святар запрасіць на размову ў царкву?

— Гэтая царква ўжо ў гонар абраза Божай Маці «Усіх тужлівых радасць» спраўдзіла нашы спадзяванні, скоды прыходзіць шмат людзей, — кажа ён. — Але месца мала. На святы дзаводзіцца адчыняць дзверы, каб людзі маглі прысутнічаць на набажэнстве. Умяшчальнасць — 80 чалавек, а калі мы ў 2010 годзе яе асвятлілі, прыйшло ў 4 разы болей. Вялікі храм будзе ў некалькі разоў большым. І таксама з дрэва.

Да драўляных храмаў у святара сваё стаўленне. З дзяцінства памятае, як разам з бабунькай хадзіў на набажэнствы ў старою царкву на Брэстчыне, якая была пабудавана 200 гадоў таму без адзнака цвіка. Дзіцяці было незразумела, аб чым спяваюць на клірасе, але на душы рабілася лёгка і прыемна. Гэтае пачуццё, напэўна, і адыграла вырашальную ролю, калі стала пытанне, які выбарчы жыццёвы шлях.

За 15 гадоў сваёй працы айцец Генадзь паспеў паслужыць у шматлікіх храмах Асіповіцкага раёна, нават у Прощы (вёска Коханавіч), куды да цудадзейнай крыніцы заўсёды збіраецца шмат паломнікаў. Там і спраўдзі ў ёсць нешта дзівоснае. Аднойчы да святара падшоў мужчына, які спытаўся, чаму ў яго... няма дзяцей. «Я не ведаў, што яму адказаць, — згадвае айцец Генадзь. — Магчыма, у яго жыццё быў перыяд, калі ён з жонкай хацеў пажыць для сябе. Пабудавалі добры дом, пачалі зарабляць шмат грошай, а потым зразумелі, што ў жыцці няма галоўнага — дзіцячага смеху ў доме. А дзеці — гэта кветкі ад Бога. Спачатку ты ад іх адмаўляўся, потым — яны ад цябе. Людзі спрабуюць вырашаць праблему з дапамогай урачоў, а калі няма выніку, едуць сюды. Я параўў гэтакую чалавечую прысцяжку і разам са сваёй другой «палавінкой» нацей бываць на Прощы, аблівацца вадой. Але рабіць гэта шчыра. Прайшоў год, ён патэлефанаваў мне, каб падзвіліцца шчаслівай навіной, што яны чакаюць дзіця. І гэта не адзіны выпадак. Вельмі шмат сем’яў з Магілёва, Мінска, іншых гарадоў хрысцілі ў нас дзяцей, якіх Бог даў ім па малітвах».

Наогул у жыцці айца Генадзя цудаў было шмат. Хіба не цуд тое, калі, абраўшы прафесію міліцынера, малады чалавек раптам выра-

шае стаць святаром? Альбо, калі, прыехаўшы на 3 дні на экскурсію ў Кіева-Пячэрскую лаўру, семінарыст сустрэкае там незвычайную дзвучыню і вяртаецца дадому з цвёрдым намерам ажаніцца? Сэрца не падманула: разам з любай Ларысай ён ужо 16 гадоў. А якія добрыя ў іх 2 дачушкі — і гэта таксама цуд.

— Цуд не трэба шукаць, — упэўнены шчаслівы бацька. — Дастаткова агледзецца навокал. Але духоўна слепата перашкаджае гэта ўбачыць. Вось, напрыклад, нашы продкі жылі не для сябе, а для дзяцей. Яны разумелі, што гэта — працяг жыцця, сэнс чалавечага існавання на зямлі. А адкуль бяруцца цяжкія дзеці? Таксама ад нашай бездухоўнасці. Вось працуем у са школах, і з інспекцыямі па справах непаўналетніх, але праблема ўсё роўна застаецца. Я запрашаю гэтых дзяцей у храм, даю свой нумар тэлефона: маўляў, тэлефонуі, калі будзе зусім цяжка. Некаторых амаль з таго свету даводзілася выцягваць. Ці было так, калі людзі разумелі, што сям’я — гэта шчасце? У хрысціянскіх сем’ях, калі людзі пасварыліся, яны заўсёды шукаюць міру, умеюць папрасіць прабачэння. А гэта вельмі шмат чаго значыць.

Святар упэўнены, што толькі веруючы чалавек можа быць па-спраўдному шчаслівым. І тое, што зараз будзецца шмат храмаў, толькі спрыяе гэтаму. Знайсці грошы на будаўніцтва нялёгка. Зараз ужо не 1990-я гады, калі распаўсаў Савецкі Саюз і было модным будаваць культывыя будынкі. Але, як мудра прыкмячае айцец Генадзь, адзін адмовіць, другі дапаможа. Вось і яму маскоўскія ўлады падказалі добрае месца для будаўніцтва, а спонсары дапамаглі купіць будматэрыялы. І тое, што па другі боц стаіць касцёл, яго не бязгэтжыць. «Наадварот, — кажа ён, — я разумю, што гэта сімвалічна».

Дарэчы, з ксяндзом Натаналеам у айца Генадзя вельмі добрыя адносіны. «Калі асвятлялі касцёл, ён мяне запрасіў на ўрачыстасць, — кажа айцец Генадзь. — Цяпер праваслаўная і каталіцкая царквы добра супрацоўнічаюць. Мы разумеем, што сучасны свет кідае нам новыя выклікі і мы павінны абараняць хрысціянскія каштоўнасці разам».

Нэлі ЗІГУЛЯ.

■ Неасабісты суб’ектыў

ПРА ГАСЦІННАСЦЬ І НЕ ТОЛЬКІ

Без якіх складнікаў наша славутая рыса нацыянальнага характарау можа ператварыцца ў анекдот

КАМУСЫЦІ гэта можа падацца дзіўным, але сярод рэчаў, якія вандруюць са мной па ўсіх жыццёвых шляхах і ростанях, ёсць дзіцячы малюнак, аўтура якога я абсалютна не ведаю. Прынесены «звяздоўскай» поштай гадоў дзесяць таму, ён і сёння захаваў яркія фарбы, непасроднасць і шчырасць. На ім — нічога звышасаблівага: вёска за пагоркам, зялёны луг, сіні, крыху нязграбны трактар. Надліс, старанна выведзены дзіцячай рукой: «Запрашаем у Дварэц! (так завецца вёска за пагоркам. — **Аўт.**)». Подпіс, які рабіла ўжо рука дарослая: «Малёваў Аўсянік Максім, 5 гадоў».

Я не ведаю, як склаўся лёс аўтара гэтай просценкай акварэлі. Вельмі спадзяюся, што ў яго ўсё добра, што ён ужо дарослы хлопцё са сваім светапоглядам і шчырымі думкамі. А яшчэ — на тое, што ён і сёння з гонарам і любоўю, як дзесяць гадоў таму, гатовы запрашаць у свае родныя мясціны. Менавіта так — з гонарам за свой родны куток і з любоўю да яго. Пацучыі, якія так лёгка даюцца нам у дзяцінстве і да якіх у дарослым жыцці нярэдка прыходзім праз сумненні, а здараецца, і не дараем зусім.

Калі б Году гасціннасці, якім аб’яўлены ў Беларусі 2014-ы, была патрэбна афіцыйная эмблема, варта было б прапанаваць нешта падобнае на вось гэты просты дзіцячы малюнак. Бо ўсё тья ж гонар і любоў — безумоўныя, без пытанняў «За што?» «І навошта?» — галоўныя складнікі нашай славаўтай гасціннасці, якію іншаземцы і мы самі запісалі ў рысы беларускага нацыянальнага характарау.

ТАК, класік не памыліўся, калі пісаў, што «тут сцяжыначка кожная ў прыветлівы двор прывяздзе». Мы спраўдзі і далёкага, і блізкага гасця сустрэмам з адкрытай душой і дзвярыма, з багата накрытым сталом, са шчырай усмешкай і добрай бяседай і чаркай і скваркай. І вынікі, які кажуць, відэачыны: колькасць турыстаў, якія наведваюць нашу краіну, з кожным годам павялічваюцца ў разы, аграсядзіб, якія ніколі не бываюць пустымі, у адной толькі сталічнай вобласці каля плясціст, а ва ўсёй краіне — больш за дзве тысячы. Але ёсць у гэтай дзежцы кампліментару для захапленняй каліва з гарчынкай, якое можа спасцаваць «страву». Асабліва сёлета, калі мы чакаем хакейных бальшыхыкаў з усяго свету, дылі на святочным мерапрыемстве з нагоды 70-годдзя вызвалення Беларусі ад фашыстаў нямала прыведзе замежных гасцяў.

Я маю на ўвазе ўсім недастатковую самапавагу і неапраўданае захапленне ўсім небеларускім. На самым што ні ёсць бытавым, чалавечым узроўні — а менавіта па ім і вымярэецца гасціннасць. Сябра з Германіі паехаў з Беларусі пад вялікім уражаннем: у доме, дзе ён гасцяваў, яго кармілі па пільцы разоў на дзень, падрабачылі кожнае яго жаданне, усю радня цэлы дзень хадзіла за ім следам, каб, крый Божа, гэсцо не было сумна. Вярнуўшыся праз два гады ў гэты дом яшчэ раз, ён быў здзіўлены не менш, але па-іншаму. Бо ўбачыў, што яго амаль скарыстаная запальнічка, бутэлька з рэшткамі адкалону і аднаразовая ручка з амаль спісаным стрыжняк, які ён пакінуў у гасцінным жытле, проста забыўшыся выкінуць, стаяць у сэрванце побач з сувенірам, якія гаспадары прывезлі калісьці з Масквы і Кіева. Расчулены да слёз інша-земец спытаў у іх: няўжо, маўляў, вы так па мне сумавалі? Ад адказоў бедны нечым зусім зніжаўся: «Што вы, гэта ж усё ў Германіі, з самай Еўропы, хіба гэта можна на сметнік?». Выдатны быў бы анекдот, ці не так, калі б ён быў чысцоткай праўдай. Як і гісторыя з экскурсаводам аднаго раённага краязнаўчага музея — а экспазіцыя там, трэба сказаць, зусім не раённага маштабу: нейкім чынам з раскопак старажытнага гарадзішча ўдалося пакінуць на месцы найцікавейшыя экспанаты. Дык вось гэта шанюнная дама, замест таго, каб з гонарам паказваць гасцям з Бельгі (а сярод іх былі і прафесійныя археолагі) экспазіцыю, на якую яны глядзелі з непадобным інтарсам і прыхаванай зайдэрасцю, падбегам ішла наперадзе, віванава ўсімхочыя і ўвесь час нібы перапрашаючы: «Ну, у нас, вядома, тут не Луўр». Сказала яна гэта, не паверыце, — разоў дваццаць. І калі бельгійскі прафесар ужо на вуліцы здзіўлена ў мяне спытаў: «А прычым тут Луўр?», проста закарцела вярнуцца і патлумачыць... Зрэшты, што я магла патлумачыць той неблагой, па сутнасці, кабеце? Што яе горад — равеснік Парыжа, што Луўр толькі будаваўся, а тут на Замкавай гары стаялі каменныя гмахі, што харугва яе горада змагалася пад Грунвальдам... Усё гэта яна, гісторыя па адка-цыі, несумненна, ведала лепш за мяне. А іншае, галоўнае, патлумачыць я магла б наўрад ці. Да гэтага кожны павінен дайсці сам...

Прыкладна пра тое самае думалася, калі ехала летасе перад самым Новым годам з Вільнюса ў Мінск. Гэты вагон у цягніку зусім не адпавядаў таму святочнаму настрою, што панаваў паўсюдна — нават у эканом-класе самалёта, што ляцёў з нямецкага Хана ў Каўнас, нават у мулкай каўнаскай маршруццы. Тут, у камфортабельным утульным цягніку, усё было інакш. Скруткі і чамаданы, скрынкі і вялізныя сумкі ўладарылі ў вагоне: беларусы вярталіся ў Мінск «з закупак». На тварах — зашпалочначасці і трывога: каб не падавыць, не спасавач, каб усё давесці цэлым, бо гэта ж — тавары з Еўропы! Цярпенне маё лопнула, калі на галаву з багажнай паліцы звалілася вялізная ўпакоўка, выбачаіць, туалетнай паперы. «Няўжо ўжо ў Беларусі сваёй паперы нельга купіць?» — з прыкрасцю спытала гаспадарка каштоўнага грузу — паважнага мужчыну. «Можна. Але яно і танней па нашых грашых на пяць тысяч, а ўжо што мякчэйшая — тут і казачэ няма чаго!».

Вось такі яшчэ адзін нявядоманы анекдот. Гэта мы самі можам з яго пасмяяцца ад душы: даследчыкі сцвярджаюць, што самаіраіона, гэтак жа, як і гасціннасць, — неад’емная рыса беларускага нацыянальнага характарау. Але ж мы зусім не чочам, каб падобныя анекдоты расказвалі пра нас нашы ж гасці, вярнуўшыся з нашай нічым не горшай за суседня — развітай, адукаванай, багатай на помнікі гісторыі і культуры, з непаўторнымі краідамі, а для нас дык і ўвогуле (прынамсі так павінна быць!) — самай лепшай краіны.

З’УСІМ невяпадкова ва ўказе Прэзідэнта аб абвясчэнні 2014-га годам гасціннасці побач са словамі «з мэтай развіцця турызму, стварэння сучаснай турыстычнай інфраструктуры» ідуць вось гэтыя, не менш важныя: «выхаванні ў грамадзін патрыятычнай гордасці і павагі да Айчыны». І цытуючы Караткевіча (а гэтыя радкі, сёлета, думаю, успомняць многія): «Гэта краі раскрывіць душі і дзвядзёрзі, не трэба забывацца і пра наступныя радкі таго ж верша: «Гэты край — твой дом і сабор». Толькі так — і адно, і другое. Інакш наўрад ці што атрымаецца.

Алена ЛЯУКОВІЧ

■ Памяць

КРЭАТЫЎНАЯ ІНДУСТРЫЯ І КРЭПАСЦЬ БУДУЧЫНІ

Брэсцкая крэпасць праз некаторы час стане цэнтрам гісторыка-культурнага комплексу, сцвярджаюць аўтары канцэпцыі яе развіцця.

На працягу года каманда спецыялістаў пад кіраўніцтвам доктара гісторыі мастацтваў Дзітэра Богнера з Вены распрацоўвала гэтую канцэпцыю. Праект кувараваў Брэсцкі гаражыканкам. І вось першыя вынікі работы прадстаўлены ўладзе і грамадскасці. Кіраўнік творчай групы адзначыў, што яго калектыў пастараўся ўлічыць лепшыя ідэі прафесіяналаў, мясцовых жыхароў, гарадской адміністрацыі, каб стварыць эфектыўную сістэму на карысць усяго горада.

Крэпасць і надалей застанецца сімвалам мужнасці і гераізму, цэнтрам патрыятычнага выхавання. Але, на думку распрацоўшчыкаў канцэпцыі, наведніку трэба прапанаваць максімум цікавінак, з якіх ён выбара сваю. Далейшае праектаванне тэрыторыі прапаноўваецца весці з улікам гісторыі, культуры і прыроды. Каардынатарам плыняў турыстаў будзе візіт-цэнтр, які падкажа любому падарожніку адзін з сямі тэматычных маршрутаў, цікавых для яго. Гістарычны маршрут уключае ў сябе археалагічны парк, музей пад адкрытым небам «Брэсцкая крэпасць», мемарыяльны комплекс і музейны цэнтр, іншыя аб’екты. Культурна-грамадскі цэнтр стане месцам крэатыўнай індустрыі, тут будуць праводзіцца адукацыйныя практыкі, выставы, акцыі па культуры і мастацтве, што ў сваю чаргу зробіць блізкасць музеяў яшчэ больш важнай. Ну а для аматараў прыроды будзе грамадскі ландшафтны парк. Сада цішыні, тэматычныя зялёныя зоны.

Вядома, запланаваны таксама гаспалярныя, санітарная, тэхнічная інфраструктура. У савецкія часы мемарыяльны комплекс «Брэсцкая крэпасць-герой» наведвала каля мільёна чалавек за год. Распрацоўшчыкі новай канцэпцыі сцвярджаюць, што рэалізацыя іх плана дазволіць прывябіць удвая больш турыстаў.

Святлана ЯСКЕВІЧ

Ганна ГАРУСЛОВІЧ.
Фота з архіва Тэрэсы КОШАНЬ.
Мінск—Ашмяны—Мінск